

Kitabına Sor

– Tuna M.Yaşar · 24 Mart 2019

“Ey kitap bu gün karnım aç. Ne yiyeyim?” Kitabın cevabı için metni okudu.

“Bence bekle biraz. İştahın iyice yerine gelsin. Ondan sonra pilav yersin.”

Mehmet çok şaşırılmıştı. Bu konuşan kitabı iyi ki almıştı. Ne sorsa anında cevabı alıyordu. Sahaflar çarşısından almıştı. Ucuz bir fiyata. “Belki ben çok kitap okuduğum için işin esrar boyutuna geçtim. Kitaplar benimle konuşurken hiç zorlanmıyor.” Diye düşündü.

Kitaba danışmadan hemen mutfağa geçti. Aklında çorba içmek vardı. Ama iletişimi koparmamak için bulgur pilavına yöneldi. Zihnine “Teşekkür ederim.” Diye düşünce geldi. Kitaptandı bu. Demek okumasa da yine kendi ile iletişim kurabiliyordu.

Mehmet pilav ocakta ısınırken kütüphanesine yöneldi. Acele ile Orhan Pamuk’u ‘Kafamda Bir Tuhaflık’ını aldı. Okumaya başladı. Normal şekilde yazıları okuyordu. “Demek her kitap büyülü değil. Ama her kitap bir şey anlatıyor. Bu kitap ile de iletişime geçmek için üzerinde eğilmem lazım.” Diye söylendi. Sonra pilavını iştahla yiyip bitirdi. Temizliğini yapıp odasına geldi.

Şimdi iş zamanıydı. İşe geç kalacaktı. Öğle mesaisi bitmek üzereydi. Yanına büyülü isimsiz kitabını aldı. Evden çıktı.

Bir iş yerinde sekreterdi. Aynı odada üç kişi ile çalışıyordu. Mehmet çalışma arkadaşı Nazan’ı düşündü. Onun için yapmayacağı yoktu. Nazan’ında Mehmet’e ilgisi vardı. Bu yoğun mesaide sohbetten ileri gidemiyordu. Mesai arkadaşları henüz gelmemişti. Mehmet masasına oturunca kitabını önüne koydu. Açtı onu.

“Söyle bana ey kitap. Dedi. Nazan için ne yapabilirim. Onun bana aşık olmasını nasıl sağlayabilirim?” Kitaptan cevap gecikmedi. Mehmet okumaya başladı. “Nazan için hiç bir şey yapma. Onun gönlü başka birisinde. Bugün o kişi yanınıza gelecek. Bir iş bahanesi ile. Ama amacı Nazan’ı görmek.”

Mehmet “Ne acı bir gerçek. Kendimi kandırıp gidiyordum. Demek Nazan başkasını seviyor.” Diye söylendi. Kitabı çekmecesine koydu. Az sonra mesai arkadaşlarının hepsi geldi.

Ona “Bu gün erkencisin Mehmet. Hep geç geldin. Ne oldu sana?” dediler. Soran Kasım’dı.

Mehmet “Kasımcığım beni tembel mi zannediyordun. İyi yaptım işte. Erken geldim. Seni bu kadar düşündürdüysem bu benim değil senin sorunun. Düşünmeyeceksin. Aklına öyle tuhaf şeyler getirmeyeceksin. Değilse sana deli derler. ‘Ben deli değilim’ diye bağırma gereği duyarsın.”

Kasım sus pus oldu. “Bu Mehmet’te bir değişiklik var ama. Çıkar bunun sebebi.” Diye konuştu.

Nazan yerine oturunca Mehmet’e “Günaydın.” Demedi. Oysa bunu her gün derdi. Kitap doğru söylüyordu galiba. Az sonra kitabın söyledikleri gerçek oldu. İçeriye iri yarı vücut geliştirme antrenmanından yeni çıkmış gibi ter kokan biri girdi. Direkt Nazan’a yöneldi. Hiç çekincesi yoktu.

Nazan’a “Merhaba.” Deyip konuşmaya başladılar.

Akşama doğruydı. Nihayet mesai saati bitmişti. Mehmet sevinçliydi. Nazan’dan dolayı düş kırıklığı kitabını eline aldığı anda geçti. Yolda yürümek istiyordu. İçi daralmıştı. Arabasına binmek istemiyordu. Eve geç gitmenin iyi olacağını düşündü. Biraz volta atacaktı. Belki bir kafeye girer bir şeyler içer kafasını

dinlerdi. Uzun süre kalabalık caddede kaldırımda yürüyen insanların arasında dolaştı durdu. Gözüne bir kafe kestirdi. Hemen oraya girdi. Boş masalardan birine oturdu.

Neskafe istedi. Önündeki kitabı açtı. Okumaya başladı. Kitaba sordu. “Benim bir gün sevgilim olacak mı ey kitap.”

Kitap cevap verdi. Sevgili bulmak çok kolay. Her şeyin başı cesaret. Yanındaki masaya az sonra biri oturacak. Güzel bir kız. Onunla konuşmayı dene.”

Kitabın dediği aynen çıktı. Yandaki masaya genç bir kız oturdu. Süslü püslüydü. Güzel bir parfüm kokuyordu. Kitaba sordu. “Ey kitap bu kızın en hoşlandığı nedir. Onunla ne konuşabilirim?”

Kitap konuştu. “Fıstığını ben tavlarsam benim olur. Onu sana bırakıyorum.”

Mehmet kıza doğru “Saatiniz kaç acaba?” diye sordu.

“Yedi otuz” cevabını verdi kız.

Mehmet içinden “Hemen bu kadar mı?” diye düşündü. Az sonra bütün bağlarından kurtulup önce birkaç cümle ardından derin bir sohbet ile kız ile konuşmaya başladı.

Kitap “Hah şöyle Sen konuşacak bir şey bulduktan sonra bütün kızlar sana askıntı olur.” Diye Mehmet’in zihnine girdi.

Mehmet genç kızın takıldığı gezdiği yerleri öğrendi. Genç kızın sevdiği müzikleri sordu. Onun üzerine konuştular. Sevgili olmak için daha derin detaylarda anlaşmaları gerekiyordu. Henüz bu erkendi. Kıza “Hoşça kalın.” Deyip kafeden çıktı. Bu ara genç kızın ismini ve sosyal medya hesaplarını sormayı unutmuştu. Kızı bıktırabilirdi. Keyifle arabasının yanına gitti. Delifışek gençler gibi arabasına patinaj yaptırarak oradan uzaklaştı.

Mehmet elinde kitabı ile evden içeriye girdiğinde tıkırtılar duydu. “Kim var orada?” diye seslendi.

Ses “Dayı benim. Yeğenin Muzaffer.”

Mehmet “Hayrola evinizden bir haber mi var?”

Muzaffer “Annem seni misafırlığe çağırıyor. Ablamı istemeye geleceklermiş. Dedi ekledi. Yeden anahtarın yerini annem söyledi. O yüzden senden habersiz içeriye giriverdim.”

Mehmet “Hadi öyleyse size gidiyoruz.” Elinde kitap dışarıya yeğeni ile çıktı.

Dünür olacaklar henüz gelmemişti. Ece’yi istemeye gelecek olanlar bu şehirde yaşıyordu. Mehmet ablasından bütün detayları sorup öğrendi.

Misafirlerin gelmesini bekliyordu. Elinde sigara ile dizinde duran kitabını okuyordu. Kitaba içinden sordu. Kız istemeye gelenler nasıl biri ey kitap?”

Kitap “İyi ve hoş biriler. Ama bir sürprizim var sana. Bunu sana söylemeyeceğim. Bunu sürpriz olarak yaşayacaksın.”

Birden kapı zili çaldı. Gelenler güler yüzlerle karşılandı. Tam Mehmet oturduğu yerden kalkmıştı ki kafede tanıştığı kıızı gördü. Bunu içeridekilere belli edemezdi. Normal bir suratla gelenleri karşıladı. Damadın ismi Yakup’tu. Güzel konuşuyordu. Sesi tizdi. Konuşma utangaçlığı yoktu. Mehmet damatla konuşurken coşturdu durdu. Damadın babası yoktu. Annesi ile ayrıldılar. Mehmet’in kız kardeşi Gülsüm de kocası ile ayrıldı. Dengi dengini bulmak böyle bir şeydi galiba.

Mehmet “Ece ile sen birbirinize ne kadar da benziyorsunuz. Allah başa kadar sürdürsün.” Dedi.

Ece’yi damat istedi. Ve söz kesildi. Haftaya nişan yapmaya karar verildi. Damadın kız kardeşine “Filiz cep

telefonunu versene.” Dedi. Kız hemen telefonunu uzattı. “Ben telefonumu evde unuttum. Birine telefon edecektim. Telaşe işte. Unutuluyor.” Sonra Numaraları tuşlayıp “Dayı sözümüzü kestik hayırlısıyla.” Dedi sadece. Telefonu tekrar kardeşi Filiz’e uzattı.

Çaylar içildi. Kekler yenildi. Bu güzel günü kutlamak için ne gerekiyorsa yapıldı. Misafirler uğurlandıktan sonra Mehmet’te ablasından müsaade istedi. Oradan ayrıldı.

Eve geldiğinde hemen kitabını açtı. “Ey kitap Filiz’in bir sevgilisi var mı?” diye sordu.

Kitap “Sen Filiz’i de unut. Çünkü hısım oldunuz. Ben sana yarın gidebileceğin bir kız, ile buluşabileceğin bir yer tarif edeceğim. Defteri kalemi eline al yaz. Dedi ekledi. Söylüyorum. Kafenin adı Yağmur Kafe. Emniyet Merkezini geçince. Oraya git ve benden nescafe bardaklarına selam söyle.”

Mehmet kitabın ne demek istediğini anlamıştı. Oraya gidip kafein içecek kafein müptelası olacaktı.

Çünkü bütün arkadaşlığın başı kafeindi. Zihnine bu anda kitaptan cevap geldi. “Beni unutma. Bilemediğinde kitabına sor.”

Tuna M. Yaşar